

Vörös zsoltár — a Huszonötödik Színházban

JEGYZET

két színházi hónapról

Kitűnően kezdődött a színházi évad. Hosszú évek óta a legjobban.

Ádám Ottó *Othello*-rendezése a Madách Színházban a reneszánszát élő Bessenyeivel és Huszti Péter kivételesen érdekes Jagójával, csakúgy mint a kecskemétiak ritka együtttesteljesítményt felmutató *Troilus és Cressidája*, azt bizonyítja: színházaink rátaláltak a mához szóló Shakespeare-re. Arra a szerzőre, aki — természetesen az „elidegenítést” és a „mítoszrombolást” is beleértve — körülbelül mindent tudott, amit ebben a műfajban napjainkig fölfedeztek.

Remek előadás Dürrenmatt *Play Strindbergje*, a strindbergi *Haláltánc* groteszk, némileg

brechtes újraköltése, a Katona József Színházban. Básti Lajos pályája egyik legjobb alakítását nyújtja benne.

Néhány kiemelkedő bemutató persze nem emelné ki az idei szezon a többi közül. Az igazi különbség: *a mai magyar drámairodalom régóta várt, felvonnulása*.

Hubay Miklós, Szabó Magda és Eörsi István történelmi drámát írt. Fontos kérdésekről szóló, több rétegű, színvonalas műveket.

Hubay darabja, a *Színház a cethal hátán* a reformáció korát idézi; a XVI. század nagy írójának, Bornemisza Péternek — és egyben magánál a drámaírásnak — a dráma 1. Szabó Magda *Kiálts, város!* — a Debre-

cenről és a „debreceniségről” szól: Csokonai emlékére és szellemében íródott. **Eörsi** groteszk tragédiája, a **Széchenyi és az árnyak** történelem-filozófiai kérdéseket boncolgat. A három színház — a Nemzeti, a debreceni Csokonai és a Pesti — nagy

lelkesedéssel, az ügyhöz méltó előadásban vitte színpadra az új magyar darabokat.

Pécsett kiváló költőnk, Garai Gábor debütált szerzőként. *A lebegő Atlasz*, a történelmi valóssággal nem számoló magyar középosztály értelmiségi drámája,

jelentős színpadi erényeket csillogtat meg. Veszprémben a fiatal Juhász István első darabját, a *Valahol egy sziget* című — hibái ellenére is figyelemre méltó — legendát mutatták be. Miskolcon mai tárgyú szatíra került színre, Szakonyi Károly *Hongkongi parókája*. Jó fegyverekkel hadakozik korunk fonákságai ellen.

A Huszonötödik Színház Her-nádi—Jancsó *Vörös zsoldárával* folytatta a modern politikai népszínház útját kereső kísérleteit. A kiválóan koreografált játék megrendítő pillanatokkal aján-dékozza meg a nézőket.

Operaházunk Szokolay Sándor *Sámsonját* mutatta be. A Németh László drámájából készült opera — s ez nem kis szó — a jelek szerint a *Vérnász* sikerével fog vetekedni.

S mindezt nem egész két hónap alatt!

Őszintén reméljük, hogy a kezdeti lendület nem hagy alább, hogy a megindult folyamat tartósnak bizonyul. S akkor, valamikor június végén „házi-szerzőnkkal”, Shakespeare-rel mondhatjuk el: minden jó, ha vége jó.

(torda)

Básti Lajos, Ronyecz Mária és Sztankay István, a *Play Strindberg* szereplői (MTI Fotó)

RUSSZISZTIKAI NAPOK

Az MSZBT országos elnöksége mellett működő orosz nyelv-és irodalomtanárok magyarországi szekciója október 29–30-án Szegeden rendezte meg első országos tanácskozását, a főiskolai russzisztikai napokat. A nemzetközi jellegű tudományos konferencián közel ötszáz hazai és külföldi résztvevő előtt ötven előadás hangzott el az orosz nyelv és irodalom, valamint az orosz nyelv oktatásának módszertana témakörökből.

A tanárképző főiskolák orosz nyelvi szakbizottsága és az orosz nyelv-tanárok magyarországi szekciója közös rendezvényének kettős célja volt. Bekapcsolódni a „Balti-tengertől a Csendes-óceánig” mozgalomba és egy országos fórumon demonstrálni a tanárképző főiskolák orosz tanszékein folyó tudományos munkát. Ugyanakkor a rendezvény jó alkalom volt a hazai és külföldi főiskolák orosznyelvtanításának tapasztalatcseréjére is. A konferenciának az idén 100. születésnapját ünneplő szegedi Juhász Gyula Főiskola adott otthont.